

## HOMILIE 22 JANUARI 2023

Het is jullie ongetwijfeld ook al opgevallen: de donkere dagen rondom Kerst liggen al weer achter ons en de eerste tekenen van de lengende dagen worden stilaan zichtbaar. In februari krijgen we ook 's morgens extra licht. Duisternis maakt in de natuur weer plaats voor licht. Letterlijk.

Maar Jesaja bedoelde dit vooral figuurlijk, het volk dat wat op de dool was, het niet meer goed zag zitten, zou een groot licht zien; er zouden tot in-zicht komen. Er kwam weer hoop aan de horizon.

Jesaja vernoemt expliciet de stammen die in het noorden, in Galilea, wonen. En dat is geen toeval, er is een rechtstreekse link die doortrekt naar het evangelie. Zowel in Jesaja's als in Jezus' tijd was Jeruzalem het centrum van de religieuze macht. Hier werden de tientallen wetten en regels bepaald en werden die ook afgedwongen door de vele Schriftgeleerden en Farizeeën die er rondliepen en erop toezagen dat deze leefregels strikt werden nageleefd.

Niet in orde met de religieuze voorschriften en de vloek van God zou op hen rusten, de straffende God was dan alomtegenwoordig. Het roept voor sommigen misschien herinneringen op aan een niet zo ver verleden en ook vandaag zien we even fanatieke volgelingen van deze opvattingen.

Tegenover dat starre religieuze centrum stond het landelijke Galilea, een heel andere wereld. Een platteland op het snijpunt van vele culturen en volken die rondom het meer van Galilea samen leefden. Een open maatschappij. Voor de strikte Joden in Jeruzalem was Galilea de plaats waar heidenen, ongelovigen woonden.

En omdat het gebied in hun ogen 'onrein' was, bleven ze er liefst zo ver mogelijk vandaan.

Jezus leefde en woonde in Galilea, bij die mensen aan de rand van de samenleving. En Hij roept er zijn eerste volgelingen – heel gewone mensen. Hij vraagt geen CV, geen profiel, stelt geen vacature op met vereisten. Die eerste leerlingen zijn geen perfecte mannen, ze hebben zwakke flanken en zijn niet altijd moedig, zoals uit het verdere verloop in het evangelie blijkt, verraad en verloochening zijn hen niet vreemd. Maar in dit begin moesten ze enkel 'ja' zeggen op zijn oproep Hem te volgen. Niet makkelijk want ze moesten alles en iedereen achterlaten.

Jezus geeft aan dat zijn leerlingen vanaf nu mensen-vissers zullen worden. Het is daar, in Galilea, met die boodschap, dat een blad in het geschiedenisboek

wordt omgedraaid.

Wat mensen-vissen inhoudt wordt meteen duidelijk. Tegen alle religieuze regels van die tijd in, verkondigt Jezus geen straffende God, maar een liefdevolle Vader voor allen, ja ook voor de 'ongelovige' Galileeërs. Hij voegt de daad bij het woord door zijn omgang met tollenaars, zondaars, overspelige vrouwen, melaatsen, mensen aan de kant, laat Hij die liefde van God voelen. Hij predikt het evangelie in de synagoge en geneest te zelfder tijd de zieken, stelt Mattheüs vandaag. Verkondiging en actie, woord en daad, het werd zijn handelsmerk.

Toen de religieuze machthebbers uit Jeruzalem Hem uiteindelijk toch klein kregen, stuurde Hij na zijn verrijzenis zijn leerlingen terug naar Galilea, waar ze Hem als levende verrezene weer zouden ontmoeten. Terug in Galilea, is leven het antwoord op elke dood.

Waar ligt ons Galilea? Waar kunnen wij in ons dagelijkse leven, de oproep van Jezus tot navolging horen en gestalte geven? Waar onze belijdenis van geloof in daden omzetten? Waar kunnen wij meewerken aan Jezus' oproep om mensen te vissen. Of kunnen we niet even goed zeggen mensen 'op te vissen' of mensen op te vangen die anders in onze maatschappij door de mazen van het net dreigen te glijpen. Mensen op de vlucht voor oorlog of vervolging, mensen die het sociaal moeilijk hebben door armoede of eenzaamheid, jongeren die worstelen met zichzelf of met ontwrichte gezinssituaties.

Hoe klein of groot ons net, ons opvangnet is, doet er niet toe, zolang we Gods boodschap van universele liefde maar tonen door kleine daden.

De Galileeërs hadden Jezus' boodschap begrepen. Ook wij kunnen in ons eigen Galilea, ons eigen dagdagelijkse bezig zijn licht brengen in de duisternis, zolang we onze netten maar uitwerpen en mensen opvissen.

Veel mensen kijken uit naar die lichtpuntjes in hun bestaan. Laat ons dit jaar die lichtpuntjes samen uitdragen.

Hilde Verplancke